

Po Žernovském kopci nahoru kráčí pět poutnic; je to babička a panímáma, Kristla, Mančinka a Barunka. První dvě mají bílé plachetky přes hlavu, nad obličej jako stříšku stáhnuté; děvčata kulaté klobouky. Také si sukničky vykasaly jako Kristla a starší ženy a na zádech nesly si malé ranečky, v nichž měly potravu. „Mně se zdá, že slyším zpěv,“ řekla Kristla, když došly na vrch kopce. — „Já také slyším.“ — „Já také,“ ozvaly se děvčata; „pojdte rychle, babičko, aby nám neutekli,“ pobízely babičku a chtěly se pustit do běhu. „I vy bloudkové, když vůdce o nás ví, nepůjde bez nás,“ zdržela je babička a děvčata upokojeny kráčely s ostatními stejným krokem. Na vrchu pásl ovčák ovce a zdaleka je pozdravoval. „Nezmoknem, Józo?“ ptala se ho panímáma. — „Buďte bez starosti, do pozejtří to vydrží. Vzpomeňte i na mne s otčenáškem. Šťastnou cestu!“ — „Dejž to Pánbůh, vzpomeneme.“ — „A babičko, jakpak to Józa ví, když má pršet a když má být hezký čas?“ ptala se Barunka. — „Když má pršet, tu lezou červíci ze země k vrchu a vyrývají budky; černí štíři (mloci) vykukují z děr, ještěrka se ale schovává, i pavouk, a laštovičky lítají až u samé země. Ovčáci jsou celý boží den venku, a když nemají co dělat, tu oni ta zvířátka pozorují, jak to žije a tyje. Nejlepší můj kalendář jsou hory a obloha. Podle jasnosti hor a barvy oblohy poznám, kdy nastává pěkný, kdy špatný čas, kdy větry, kroupy a sněhy přijdou,“ doložila babička.

U žernovské kapličky stojí houf poutníků, muži, ženy i děti, nejedna matka nese si dítě v peřince s sebou, by je obětovala matce boží a buď zdraví ztracené, buď štěstí pro ně vyprosila.

Vůdce Martinec stojí na prahu kapličky; jeho vysoká

postava vyniká nad všechny ostatní, takže jedním pohledem svěřený sobě houfek přehlédnout může. Vida babičku i s ostatními přicházet, povídal: „Nyní jsme všickni, můžeme se tedy vydat na cestu. Dříve se ale pomodleme otčenáš za šťastnou cestu.“ Poutníci před kapličkou klekli, modlíce se, a vesničané stojíce po návsi, modlili se s nimi. Po modlitbě pokropili se svčenu vodou, jeden z výrostků vzal vysoký kříž, na nějž nevěsta Tomšova pověsila věnec a Kristla červený fábor obětovala, muži sestavili se s vůdcem okolo něho, za nimi ženy, spolčující se k sobě dle stáří. Ale ještě se nehnuli, ještě měly hospodyně cosi k vyřizování, hospodáři napomínali chasu, aby dala pozor na oheň a statek, děti škemraly: „přineste nám pouti“, babičky prosily: „obětujte za nás zdrávasek“ — tu zazpíval Martinec zvučným hlasem „Zdravas, dcero Boha otce“, poutníci vpadli plným chórem do jeho noty, mládenec vyzdvihl do výše ověncený kříž a houf putoval za ním na cestě k Svatoňovicům. Při každém kříži neb kapličce drželo se zastavení, obětoval se otčenáš a Věřím, ke cti a chvále boží — u každého stromu, na nějž zbožná mysl obraz Panny Marie zavěsila, u každého kříže, kde se nějaké neštěstí kdy stalo, modlili se.

Barunka i Mančinka dávaly dobrý pozor na Martince a zpívaly zároveň s druhými. Když ale přišly za Červenou Hůru, začne se najednou Barunka ptát babičky: „Prosím vás, babičko, kde byla Turyň, odkudž bylo to němé děvčátko?“ Ale tenkrát nepochodila dobře; babička jí odpověděla: „Když jdeš na pouť, musíš mít obrácenou mysl k Bohu a nemyslit na jiné věci. Zpívejte, anebo se tiše modlete.“ — Děvčata zase chvílku zpívaly, ale tu přišly do lesa, leckdes červenaly se ještě v trávě jahody, bylo by škoda bývalo nechat jich; děvčata si je raději zutrhaly, přitom se jim pošinuly klobouky a sukně

spadly, bylo zase co spravovat, a konečně si vzpomněla jedna i druhá na buchty v mošniče a po kousku je vyťahovaly. Babička i panímáma si jich tak nevšímalý, byly všecky v pobožnost pohříženy, ale Kristla jdouc s Ančou, leckdys po nich se ohlédla a pokárala je. „Vy jste mnoho platny na pouti a velikou zásluhu získáte si, to je pravda,“ usmála se jim. — S večerem došli poutníci k Svatoňovicům; před městečkem se zastavili, ženské se obuly, upravily si trochu šat a teprv šly do městečka. Nejprv se šlo pod kostel k studánce, která vytéká sedmi prameny zpod stromu, na němž obraz Panny Marie. U té studánky poutníci kleknou, modlíce se; pak se každý z pramene napije a třikrát přetře oči a líce. Ta čistá, studená voda je voda zázračná, již moci tisíce lidu zdraví svoje děkuje. Od studánky šli poutníci nahoru do osvětleného kostela, z něhož se ozýval hlahol rozličných melodií, neboť přicházely procesí z rozličných stran a každé z nich mělo jinou píseň. „Ach babičko, zde je krásně!“ šeptá Barunka. — „Jakž by nebylo; klekni a modli se,“ odvětuje jí babička. Děvče kleká k stařeně, která hlavu až na zem kloní, vroucí modlitbu zasílajíc k nejsvětější rodičce boží, jejíž obraz na oltáři se skví ozářen množstvím světél, ozdoben věnci a kyticemi, jež nejvíce obětovaly nevěsty a panny, by nejsvětější Panna zdaru přála jejich lásce, oděn v drahé roucho, ověšen skvostným šperkem, obětmi to těch, kdož stísnění chorobou pomoc u jejich nohou hledali i také našli. Po skončené modlitbě zařídil si vůdce u sakristiána, co měl k pořízení, a pak vedl svoje ovečky na nocleh. Objednávat jim jej nemusel; jako vlaštovice, když z jara přilítanou a do svých starých hnízd zasedují, tak šli i poutníci tam, kde našli rok co rok byt i ne štědré uhostění, ale přece vlídnou tvář, chléb a sůl a čisté lůžko. Panímáma a babička bývaly u správce uhelních dolů; byli to staří lidé, babička říkala „ze

starého světa“, a proto cítila se u nich jako doma. Paní správcová zaslechnouc, že přišli žernovští poutníci, obyčejně už k večeru na lavičce před stavením na ně čekala, aby si je domů zavedla. Než šly spat, ukázala hospodyně panímámě svoje poklady, celé vrchy plátna, kanafasu a příze, co nejvíce sama napředla a rok co rok rozmnožovala. „Pro koho, vzácná paní, to všecko chystáte, když už dceru jste vdala?“ divívala se panímáma. — „Ale mám tři vnučky, a to víte, plátno a vinutí je základ vybytí.“ — S tím byly panímámy ovšem zcela srozuměny; když se k tomu ale trefil pan správce, říkal: „No maminko, vykládáte už zase; mám nechat vybubnovat na trh?“ — „Oh pantáto, to je jak plech, z toho nebude trh* ani za padesáte let.“ — To bylo ale paní správcové líto, že nemohla babičku ničím lepším uctít než chlebem, neboť babička když putovala, žila jen od chleba a vody. Takový slib ale byl svatý a nedalo se proti němu ničeho namítati. Panímáma si též velice u správců libovala v noclehu, a když lehala do prachových podušek, vždy si říkala s velikou rozkoší: „Milé poleženíčko, jako by člověk do sněhu zapadl.“

Kristla s Ančou byly u jedné vdovy, domkářky; spávaly na půdě na seně, kam jim hospodyně ustlala. Ony by byly na kameně také dobře spaly. Tu noc ani nezůstaly na půdě, nýbrž slezly po žebříku dolů do sadu. „Není-li pak tu tisíckrát lepší než nahoře; zahrada je naše komora, hvězdičky naše svíce a tráva zelená naše peřina,“ notovala si Kristinka, zabalujíc se do sukně a lehajíc pod strom. — „Tam budeme spávat, holka rozmilá,“ odpovídala jí Anča, lehajíc podle ní. „Ale jen poslouvej, stará Fousková chrápe, jako když kamení sype,“ smála se. — „Ba, to je roztomilé pospání vedle ní. Ty Frantino, co myslíš, přijdou zejtra?“ ptalo se děvče,

* Hra ve slově *trh* (roztrhování).

obracejíc se ke své družce. — „Bodejť by nepřišli,“ tvrdila s jistotou Anča; „Tomeš je tu jako na koni, a Míla aby nepřišel, je víře nepodobno, vždyť tě má rád.“ — „Kdo ví, nebyla ještě řeč o tom mezi námi.“ — „A k čemu potřeba řeči, to se pozná; ani nevím, jestli mi Tomeš kdy řekl, že mne má rád, a máme se přece rádi dost a je už před svatbou.“ — „A kdy bude přece najisto svatba?“ — „Tatík nám chce předat živnost a jít do chalupy, až ji bude tedy mít dostavenou, bude svatba; někdy ke Kateřině. Hezké by to bylo, abychom měly svatbu jeden den.“ — „I jdiž, ty mluvíš, jako by už byla ruka v rukávě, a ono je to ještě za horami.“ — „Co není, může být. Milovic budou rádi, když se Jakub k vám přiznání, a tvůj tatík by dostal šikovného syna; lepší by se nikdo k vaší živnosti ani nehodil, a k tobě také ne. Co je pravda, to je pravda, Jakub je nejhezčí hoch z celé vsi a Lucina rychtářovic by tuším naříkala pro něho.“ — „Vidíš, to je také jeden kámen, který nám v cestě leží,“ vzdychla Kristla. — „Holečku, to je víc než jeden kámen, či myslíš, že Lucina málo váží, ta je dost vydatná o sobě, a tatík jí přihodí na váhu ještě pytlík renčáků.“ — „Tím hůř.“ — „Proto si ale hlavu nelam, byť byl i tatík rychtářem, to není ještě Pánbůh, a Lucina i se všemi penězi přece ti vody nepodá. Však on má Míla zdravé oči.“ — „Ale jestli se to na něho sesype a jestli ho nepřijmou do dvora a bude muset být vojákem.“ — „Nemysli si na takové věci; když bude pan správce černě koukat, zamažou se mu oči, rozumíš?“ — „Což, to by se spravilo, ale vždycky to také nejde. Ovšem v svatojanské noci se mi zdálo, že Míla ke mně přišel, a tedy bychom se měli sejít, ale sen je sen a babička říká, že pověrám nesmíme přikládat víry, aniž se chtít od Pánaboha dovídat, jak s námi naloží.“ — „Vždyť není babička evangelium.“ — „Já věřím babičce jako Zákonu, ona člověku upřímně poradí a

každý to říká, že je žena dokonalá; co ona řekne, je pravda svatosvatá.“ — „Vždyť já ji též za to mám, ale chci se vsadit o malík, že když mladá byla, věřila to co my. To už ty staré lidi takové máš; naše máma ustavičně nad námi naříká, to prý ta mládež teď jen do radosti, do tance a veselosti, a rozumu ani za mák. To prý za jejích let nebývalo, a já vím bezpečně, že prabába naše ani o vlas lepší nebyla v mladosti, a my až budem báby, budeme také tak zpívat. Teď ale poručme se pod ochranu matky boží a spěme,“ doložila Anča, schoulila se do sukně a za chvíli, když se jí podívala Kristla do tváře, byla již v limbu.

Na půdě také ještě konejšila jedna z žen, co tam spaly, dítě, ale ono se nedalo upokojit. „A což, matko, vám to dítě každou noc tak dovádí?“ ptala se druhá, ze spaní se probudíc. — „Ba už po čtrnácte dní každou. Vařila jsem mu, kdo co radil, makovice, božcovo koření, nic platno. Kovářka povídala, že se mu vrazily úročky na střívka. Umínila jsem si obětovat je na oltář matky boží, buď ať se uzdraví, buď ať si je Pánbůh k sobě vezme.“ — „Položte je zítra pod prameny, aby se voda třikrát přes ně přešlehla, to pomohlo mému děvčeti též,“ poradila žena, obrátila se na druhou stranu a spala.

Ráno když si poutníci před kostelem shromáždění ruce podávali, s obyčejnými slovy „odpusťme si“, neboť šli ke stolu Páně, ozvaly se za Kristlou a Ančou dva známé hlasy: „I nám budiž odpuštění.“ — „I bez zpovědi dáváme vám rozhřešení,“ odpověděla Anča podávajíc ruku Tomšovi, Kristla pak s uzarděním podala svoji Mílovi. Chlapci dali se pod vůdcovství Martince a šli s ostatními do kostela.

Po kostele šli se všickni do lázní vykoupat, při čemž si starší ženy a muži dávali obyčejně baňky sázet, to patřilo k celku. Po koupeli kupovalo se pouti. Panímáma

nakupovala celé balíky obrázků, růženců, figurek a rozličných jiných dárků. „Mám tu čeládku, přijdou mleči, každý kouká, abych mu dala pouti,“ povídala babičce. Vedle babičky stála stará Fousková, také babička, ráda byla by koupila klokočový růženec, ale když jí řekl kupec, že stojí dvacet krejcarů dobrých peněz, smutně ho položila zase na krám pravíc, že je drahý. — „Drahý, ten drahý,“ rozhorlil se kupec; „to jste neměla, osobo, jaktěživa klokočový růženec v ruce. Kupte si perníkový!“ — „Inu pantáto, jinému nebude drahý, ale mně je, poněvadž nemám víc než půl zlatého šajnu svého jmění.“ — „Za to nekoupíte klokoč,“ řekl kupec. Fousková odešla, ale babička šla za ní a povídala jí, aby s ní šla k jinému kupci, ten že má velmi laciné zboží. A vidíme! Ten kupec dával všechno za pac, jak to babička sama chtěla, takže Fousková za půl zlatého nejen klokočový růženec, ale i obrázky a jiné drobotiny dostala. Když ale od krámu odešly, povídala Barunka: „Vidíte babičko, vy jste tomu kupci to zaplatila, co scházelo; však já dobře viděla, jak jste na něj mrkala, aby Fousková neviděla.“ — „Když jsi viděla, viděla, ale nepovídej dále; co dává pravice, nesmí vědět levice,“ odpověděla babička. Kristla koupila si stříbrnou obroučku, na níž byly dvě hořící srdce; Míla hned koupil si také obroučku, na níž dvě v sebe složené ruce byly. Všecky ty dárky dali si poutníci dotýkat a světít a růženec, obroučku, obrázek aneb knížku dotýkanou choval každý co relikvii.

Majíce vše to zařízeno, poděkovali poutníci svým hostitelům, ještě jednou se pomodlili u divotvorné studánky, a pod ochranu matky boží se poroučejíce, vydali se na cestu k domovu. Ve Rtýnském lese, nedaleko devíti křížů, u studánky se odpočívalo; žíznivi jsouce, shrnuli se okolo pramene, a když viděli, že dává Kristla Mílovi pít z dlani přišli, aby jim také nalila, což ona ráda udělala. Nato staří

rozsadili se do trávy, povídali si, co a zač nakoupil kdo pouti, a o těch procesích, co tam zároveň s nimi byly. Děvčata rozešly se po lese trhat kvítí na věnce a chlapci opravovali zatím velký hrob a dřevěné na něm křížky. — „Povězte mi, Ančinko, proč je zde těch devět křížů?“ ptala se Barunka, rovnajíc Anči kytice na věnec, jež uvíjela. — „Poslouchejte, já vám to povím. Nedaleko odtud je starý hrad rozbořený, na Vizmburku tam říkají. Před dávnými časy byl na tom hradě panoš a ten se jmenoval Heřman. Měl on rád děvče tu nedaleko z jedné dědiny. Chodil za ní ještě jiný, ale ten se jí nelíbil, a ona dala slovo Heřmanovi. Měla být svatba. Ráno ten den přišla Heřmanova matka k němu a přinesla mu červená jablka a ptala se ho, proč je tak zamyšlen, a on na to, že sám neví. Matka prosila ho, aby nejezdil, že se jí nehezky snilo, ale on vyskočil, dal matce spánembohem a vyskočil si na brůnu. Ale brůna nechtěla s ním ze vrat; matka ho zase prosí: ‚Synu, zůstaň doma, zlé to znamení, nedobře se ti podaří;‘ on ale neposlechl, bodl koně a vyjel přes most. Brůna se vzepnula a nechtěla dál, a matka ho do třetice prosila; ale Heřman na nic nedbal, a přece jen jel k nevěstě. A když jeli na svatbu a sem na toto místo dojeli, zaskočil je ten druhý hoch, co se o nevěstu ucházel, se svými kamarády. Začali se bít ti dva sokové a Heřman byl zabit. Když to nevěsta viděla, vrazila do sebe nůž, svatebníci zabili toho soka, a tak prý tu devět lidí zahynulo. Pochovali je všechny do jednoho hrobu a dali jim na památku devět křížů. Od té doby se ty kříže vždy opravují, a když tudy jdeme letního času, zavěsíme někdy věneček na ně a každý obětuje otčenáš za jejich duše.“ Tak dokončila Anča; stará Fousková ale, která byla nablízku houby hledala a vypravování částečně poslouchala, zakroutíc hlavou pravila: „Tomu není tak, Anče; Heřman byl panoš z hradu litobořského, a ne

z vizmburského, a nevěsta byla ze Svatoňovic. A to byl zabit, dříve než přijel k nevěstě, s mládkem a starosvatem; nevěsta ho čekala, ale nedočkala se ho. Sedli ke stolu, a tu zvonili hrana; nevěsta se ptala po třikrát matky, komu zvoní hrana, matka se vždy vymlouvala, tu že tomu, tu že onomu, až nevěstu dovedla do komory, kde ležel Heřman zabitý. Nevěsta, když to viděla, probodla si srdce. Pochovali je tu všecky. Tak jsem to já slychala,“ doslovila Fousková. — „Kdož to může rozsoudit, která z nás má pravdu, když se to stalo před pradávnými časy. Konečně ať se stalo jak stalo, dost zle, že se stalo. Lépe kdyby se byli mohli vzít a šťastně žít.“ — „Pak by ale nikdo o nich byl nevěděl, nevzpomínali bychom na ně, ani jim hrob nevěnovali,“ ozval se Tomeš, opravuje jedlový křížek, který byl porouchán. — „I což je to platno, já bych přece nechtěla být takovou nešťastnou nevěstou,“ mínila Anče. — „O já také ne,“ pravila Kristla, přicházejíc ze zástromí s hotovými věnečkami. — „Inu, já bych si také nepřál v svatební den být zavražděn,“ řekl Míla; „ale přece byl Heřman šťastnější než ten jeho sok. Velké to musely být muka, když viděl, že tu, kterou miloval, jiný domů si veze. Za toho patří nám tím vroucněji se modlit, neboť umřel ve zlém a v neštěstí, Heřman v štěstí a v milosti boží.“

Děvčata pověsily věnce na kříže, rozházely ostatní kvítí po rovu mechem obrostlém a pomodlivše se vrátily se k poutníkům. Zanedlouho vzal vůdce hůl, chlapec zvedl kříž a zpívajíc ubírali se poutníci k domovu. Na rozcestí nedaleko Žernova čekali na ně domácí lidé; jak zaslechly zpěv a zdaleka viděly vlát červený fábor, běžely děti úprkem matkám vstříc, nemohouce se dočkat pouti. Než došlo procesí do vesnice, troubili si už chlapani na nové trubky, pískali na píšťalky, proháněli se s dřevěnými koníky, děvčata nesly si panenky, košíčky, obrázky

a srdéčka z marcipánu. Po modlení v kapličce poděkovali poutníci svému vůdci, mládec postavil svěřený kříž do kapličky, věnec s fáborem pověsil se na oltář a pak se rozešli všickni do svých obydlí. Když podávala Kristla Anči ruku při rozchodu, podívala se tato na stříbrný kroužek, jenž se Kristle na prstu třpytil, a s usmáním povídá: „To není ten, cos koupila?“ — Kristla se trochu zarděla, ale než odpověděla, přišeptal Míla Anči: „Ona mi dala srdce, já jí ruku.“ — „Slušná to výměna; dej Pánbůh zdaru,“ přisvědčila Anče.

U štatu pod lipami u mlýna seděla Proškovíc rodina a pan otec; chvilkami dívali se na Žernovský kopec. Čekali poutníky. A tu když slunce poslední paprsek na vrch zasílalo a koruny širokých dubů a ztepilých jasanů zlatým světlem polívalo, zabělely se v stínu níže rostoucího křoví bílé plachetky a slaměné kloboučky rychle míhaly se mezi zelenem. „Již jdou!“ zvolaly děti, které se byly nejpilněji na stráň dívaly, a všechny tři pospíchaly k lávce, která vedla přes řeku k stráni. Proškovíc s panem otcem, který si točil pikslou a trochu oči přimhuřoval, šli za nimi babičce a panímámě naproti. Děti babičku líbaly a obskakovaly, jako by ji rok nebyly viděly, Barunka zase chlubila se rodičům, že ji ani trochu nohy nebolely. Babička ptala se dětí, jestli si na ni přece vzpomínaly, a panímáma ptala se pana otce: „Co je nového?“ — „Že ostříhali holého; byla to rána, milá panímámo,“ odpověděl pan otec s velmi opravdickou tváří. — „Od vás se člověk nikdy pravdy nedoví,“ zasmála se panímáma a plácla pana otce přes ruku. — „Když jste doma, to vás škádlí, a když jste pryč, chodí zamračen a nemá nikde stání,“ povídala paní Prošková. — „To máte tak, paní kmotra, muži nás jen tenkrát znají ocenit, když nás pohřešují.“ Tak se povídalo sem tam, vypravování nebylo konce. Svatoňovská pouť byla obyvatelům malého údolíčka byt

i ne vzácnou událostí, neboť se rok co rok opakovala, ale vždy tak znamenitou, že bylo co mluvit o ní celých čtrnácte dní. Jestli se někdo ze sousedství do Vamberic vypravil, mluvilo se o tom čtvrt roku před a čtvrt roku potom, a o poutnici mariicelské vypravovali si lidé od leta do leta.

XI

Paní kněžna odjela, s ní komtesa Hortensie, odjel i otec, a švitorné vlašovice zpod střechy se také odstěhovaly. V Starém bělidle bylo kolik dní jako po vyhoření; matka plakávala, a děti když ji viděly plakat, plakaly také. „No, Terezko, neplač,“ říkala babička; „což je to všecko platno, toť jsi věděla, co tě čeká, když sis ho brala, tedy musíš trpělivě snášet. — A vy děti, mlčte; modlete se za tatínka, aby zůstal zdrav, a dá Pánbůh jaro, vrátí se zase k nám.“ — „Až přiletí vlašovičky, vidíte?“ ptala se Adelka. — „To víš,“ dosvědčila babička a děvčátko utřelo si slze.

I v okolí bělidla začínalo být smutno a ticho. Les byl světlejší; když přicházela Viktorka s vrchu dolů, bylo ji zdaleka vidět. Stráň žloutla, vítr a vlny odnášely chumáče suchého listí bůhvíkam, ozdoba sadu uschována byla v komoře. V zahrádce kvetly jen astra, měsíčky a umrlčí kvítka, na louce za splavem růžověly se naháčky a v noci prováděly tam světélka svoje rejdy. Když šla babička s dětmi na procházku, nezapomněli chlapci papírové draky, které pak na vrchu spouštěli. Adelka honila se za nimi, chytajíc na proutek hebounká vlákna babího léta v povětří proletujícího. Barunka sbírala po stráni babičce červené kaliny a trnky, které potřebovala za lék, nebo trhala šípky pro domácí potřebu, aneb klátila je- ráby, z nichž dělala Adelce korále na ruce i hrdlo. Ráda